Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 238 081 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI**
Louis Mettewielaan 9 / 38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

"Verzoekende partij werd op 7 november 1968 te Nouakchott (Mauritanië) geboren en bezit de Mauritaanse nationaliteit.

Verzoekende partij diende op 13 januari 2016 een aanvraag tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 31 januari 2018. Verzoekende partij nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten op 14 februari 2018. Ze diende vervolgens een beroep in bij Uw Raad tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 15 juli 2019.

Op 6 september 2019 werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij afgeleverd.

Op 28 december 2019 werd verzoekende partij geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en dit in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Verzoekende partij werd gehoord door de politie van PZ Gavers op 3 februari 2020 (stuk 1).

Verwerende partij leverde haar een bevel om het grondgebied te verlaten af met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en een inreisverbod (bijlage 13 sexies) op 4 februari 2020.

Het op heden voorliggend beroep is gericht tegen het inreisverbod die op 4 februari 2020 aan verzoekende partij werd medegedeeld (stuk 2)."

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

1.2. De bestreden beslissing van 4 februari 2020, met kennisgeving diezelfde dag, kent de volgende redengeving:

"(…)
INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gavers op 03/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer:
Naam : M.
voornaam : S. A. G.
geboortedatum : 07.11.1968
geboorteplaats : N.
nationaliteit : Mauritanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/09/2019 dat hem betekend werd op 09/09/2019. Betrokkene diende op 13.01.2016 een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS en de RVV waarop hij op 06.09.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg (betekend 09/09/2020). Deze vorige

beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien door de stad Harelbeke op 13/12/2019 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van

Betrokkene diende op 13/01/2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 31/01/2018. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 14/02/2018). Ze diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/07/2019. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Op 06/09/2019 ontving betrokkene een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09/09/2019.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 03/02/2020 dat hij niet terug kan naar Mauretanië kan terugkeren gezien hij daar gevaar loopt. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige grondenaanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Mauretanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 03/02/2020 bij de PZ Gavers dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallenwanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde hij n. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene heeft bij zijn aanhouding van 03/02/2020 door PZ Gavers een document bij zich van 16/08/2019 die het bewijs levert dat hij de retributie van 358 zou betaald hebben voor de indiening van een verblijfsaanvraag. Op 04/02/2020 werd contact opgenomen met de stad Harelbeke om te verifiëren of zij op de hoogte zijn van een verblijfsaanvraag. Naast enkele bewijsstukken in december werd echter nog geen enkele nieuwe verblijfsaanvraag effectief ingediend. Daarnaast blijkt uit de documenten die in het dossier zitten niet dat er elementen zouden zijn die een schending van artikel 3 en/of 8 van het EVRM aannemelijk zou maken. Daarnaast heeft stad Harelbeke op 03/02/2020 bevestigd dat er tot op vandaag geen aanvraag werd ingediend. Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht dat hij een partner heeft in België (Z. N. die woonachtig zou zijn in Brussel). Er is echter geen sprake van een huwelijk/wettelijke samenwoning en

betrokkene verblijft ook in Harelbeke terwijl de verklaarde partner in Brussel zou verblijven. Het eventueel hebben van een duurzame relatie geeft echter geen automatisch recht op een verblijf. Daarnaast verklaart betrokkene dat er recent ook een neefje op bezoek is momenteel en hij geen minderjarige kinderen in België zou hebben en geen medische problemen zou hebben. Een schending van de artikelen3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Hij werd door de stad Harelbeke op 28/12/2019 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 +jaar proportioneel.
(…)"

1.3. Tevens op 4 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing is echter definitief omdat, volgens de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt, hiertegen geen beroep werd ingediend bij de Raad. Deze beslissing luidt echter als volgt:

"(…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gavers op 03/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer: naam: M. voornaam: S. A. G. geboortedatum: 07.11.1968 geboorteplaats: N. nationaliteit: Mauritanië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/09/2019 dat hem betekend werd op 09/09/2019. Betrokkene diende op 13.01.2016 een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS en de RVV waarop hij op 06.09.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg (betekend 09/09/2020). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.
Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht dat hij een partner heeft in België (Z. N. die woonachtig zou zijn in Brussel). Er is echter geen sprake van een huwelijk/wettelijke samenwoning en betrokkene verblijft ook in Harelbeke terwijl de verklaarde partner in Brussel zou verblijven. Het eventueel hebben van een duurzame relatie geeft echter geen automatisch recht op een verblijf. Daarnaast verklaart betrokkene dat er recent ook een neefje op bezoek is momenteel en hij geen minderjarige kinderen in België zou hebben en geen medische problemen zou hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: □ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/09/2019 dat hem betekend werd op 09/09/2019. Betrokkene diende op 13.01.2016 een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS en de RVV waarop hij op 06.09.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg (betekend 09/09/2020). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien door de stad Harelbeke op 13/12/2019 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).
Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht dat hij een partner heeft in België (Z. N. die woonachtig zou zijn in Brussel). Er is echter geen sprake van een huwelijk/wettelijke samenwoning en betrokkene verblijft ook in Harelbeke terwijl de verklaarde partner in Brussel zou verblijven. Het eventueel hebben van een duurzame relatie geeft echter geen automatisch recht op een verblijf. Daarnaast verklaart betrokkene dat er recent ook een neefje op bezoek is momenteel en hij geen minderjarige kinderen in België zou hebben en geen medische problemen zou hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene diende op 13/01/2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 31/01/2018. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 14/02/2018). Ze diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/07/2019. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Op 06/09/2019 ontving betrokkene een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09/09/2019.
Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 03/02/2020 dat hij niet terug kan naar Mauretanië kan terugkeren gezien hij daar gevaar loopt. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Mauretanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.
Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 03/02/2020 bij de PZ Gavers dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in

voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde hij n. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene heeft bij zijn aanhouding van 03/02/2020 door PZ Gavers een document bij zich van 16/08/2019 die het bewijs levert dat hij de retributie van 358 zou betaald hebben voor de indiening van een verblijfsaanvraag. Op 04/02/2020 werd contact opgenomen met de stad Harelbeke om te verifiëren of zij op de hoogte zijn van een verblijfsaanvraag. Naast enkele bewijsstukken in december werd echter nog geen enkele nieuwe verblijfsaanvraag effectief ingediend. Daarnaast blijkt uit de documenten die in het dossier zitten niet dat er elementen zouden zijn die een schending van artikel 3 en/of 8 van het EVRM aannemelijk zou maken. Daarnaast heeft stad Harelbeke op 03/02/2020 bevestigd dat er tot op vandaag geen aanvraag werd ingediend. Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht dat hij een partner heeft in België (Z. N. die woonachtig zou zijn in Brussel). Er is echter geen sprake van een huwelijk/wettelijke samenwoning en betrokkene verblijft ook in Harelbeke terwijl de verklaarde partner in Brussel zou verblijven. Het eventueel hebben van een duurzame relatie geeft echter geen automatisch recht op een verblijf. Daarnaast verklaart betrokkene dat er recent ook een neefje op bezoek is momenteel en hij geen minderjarige kinderen in België zou hebben en geen medische problemen zou hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/09/2019 dat hem betekend werd op 09/09/2019. Betrokkene diende op 13.01.2016 een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS en de RVV waarop hij op 06.09.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg (betekend 09/09/2020). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien door de stad Harelbeke op 13/12/2019 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene heeft bij zijn aanhouding van 03/02/2020 door PZ Gavers een document bij zich van 16/08/2019 die het bewijs levert dat hij de retributie van 358 zou betaald hebben voor de indiening van een verblijfsaanvraag. Op 04/02/2020 werd contact opgenomen met de stad Harelbeke om te verifiëren of zij op de hoogte zijn van een verblijfsaanvraag. Naast enkele bewijsstukken in december werd echter nog geen enkele nieuwe verblijfsaanvraag effectief ingediend. Daarnaast blijkt uit de documenten die in het dossier zitten niet dat er elementen zouden zijn die een schending van artikel 3 en/of 8 van het EVRM aannemelijk zou maken. Daarnaast heeft stad Harelbeke op 03/02/2020 bevestigd dat er tot op vandaag geen aanvraag werd ingediend. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62, §2 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In eerste instantie geeft de verzoekende partij over deze bepalingen en over het zorgvuldigheidsbeginsel een theoretisch betoog, dat luidt als volgt:

“PRINCIPES

a) De la nécessité de prise en compte de la vie privée - L’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme est une norme de droit supérieure consacrant un droit fondamental dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique. Ledit article énonce, dans les termes suivants :

« I. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d’ une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu 'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l’ ordre et à la prévention des infraction pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d’ autrui. »

L’article 8 de la Convention ne définit pas la notion de « vie familiale », ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, lesquelles doivent être interprétées indépendamment du droit national.

Concernant plus particulièrement la notion de vie privée, celle-ci englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables1. L'article 8 de la Convention garantit ainsi la protection du développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables2. La vie privée peut dès lors être définie comme le cadre habituel d’existence de tout individu.

Quant à l’atteinte à la vie privée ou familiale, la Cour européenne des droits de l’homme distingue deux situations : soit l’intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s’agit d'une première admission ou d’un séjour illégal. Dans la seconde hypothèse - comme c’est le cas en l’espèce - la Cour européenne des droits de l'homme considère qu’il n’y a pas lieu de procéder à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l’article 8 de la Convention mais que, néanmoins, il convient dans ce cas d’examiner si l’Etat est tenu à une obligation positive de permettre le maintien et le développement de la vie privée ou familiale3.

Cet examen s’effectue par une mise en balance des intérêts en présence. Lorsque la mise en balance des intérêts fait apparaitre que l’Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l’article 8 de la Convention4.

Autrement dit, en application de l’article 8 de la Convention, toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité.

Il incombe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de l'intéressé au respect de sa vie privée et familiale.

L’autorité administrative est ainsi tenue de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

b) De la nécessité de prise en compte de la vie privée - L’article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980

L’obligation de tenir compte de la vie privée et familiale de l’intéressé préalablement à l’adoption d'une décision est également traduite dans l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l'établissement et l’éloignement des étrangers, lequel dispose que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n’a pas été exécutée. (...)

§2. (...)

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires » (Nous soulignons).

Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat et de Votre Conseil, l’obligation pour l’autorité de prendre en compte toutes les circonstances propres au cas d'espèce ne se limite pas à la question de la durée de l’interdiction d’entrée mais porte également sur les raisons de son adoption, conformément à la Directive 2008/115 (directive retour). Il s’ensuit que l’autorité doit prendre en compte l'ensemble des éléments liés à la situation individuelle et familiale, à l'intérêt de mineurs en cause et à la situation médicale.

Le Conseil d'Etat dit ainsi pour droit, dans un arrêt n°225.455 du 12 novembre 2013, dans les termes suivants :

« Considérant que le Titre IIIquater précité de la loi du 15 décembre 1980 a pour objet de transposer partiellement la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008

relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier; qu 'aux termes du considérant 22 de l' exposé des motifs de ladite directive, «conformément à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le respect de la vie familiale devrait constituer une considération primordiale pour les Etats membres lorsqu' ils mettent en oeuvre la présente directive »; que mettant en oeuvre ladite directive, spécialement l 'article 11.
2. de celle-ci, l 'article 74/11, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit que « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas»; qu'en l'espèce, (...) le juge administratif a jugé, en substance, que le requérant en cassation ne pouvait ignorer la vie privée et familiale de la partie adverse, vu les «personnes nommément mentionnées et qualifiées de "compagne et de fils du couple" dans le rapport administratif de contrôle d'un étranger dressé le 18 septembre 2012 figurant au dossier administratif », et qu'en conséquence, la décision est entachée d'un «défaut de motivation [...J quant à l' application de l' article 8 de la Convention européenne des droits de l' homme»; que ce décidant, le Conseil du contentieux des étrangers n 'a violé aucune des dispositions visées au moyen; que le second moyen n' est pas fondé ».
Il convient en outre de souligner que la notification d'une interdiction d'entrée n'est pas une compétence liée. Le Conseil d'Etat dit ainsi pour droit que « la compétence de l'Etat belge pour l'adoption de l'interdiction d'entrée n'est pas entièrement liée. Certes, l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 2°, prévoit que la " décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : [...J 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée ". Toutefois, cette obligation est tempérée par l'article 74/11, § 2, alinéa 2, qui précise que le " ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires »
c) De l'obligation de motivation matérielle et formelle
Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif.
Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle - comme c'est le cas en l'espèce - les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte9.
La loi du 15 décembre 1980 prévoit, en son article 62, § 2, que « les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».
La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce quant à elle, en ses articles 2 et 3, dans les termes suivants :
« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.
Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait semant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »
L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :
« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir aménager ' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire »l0 (Nous soulignons).
Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :
« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce.

L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision »'1 (Nous soulignons).
d) Du devoir de minutie
En vertu du devoir de minutie - principe général de bonne administration -, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un

examen complet et détaillé des circonstances de l' affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l' autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce"

2.1.2. De Raad is het eens met deze theoretische beschouwingen, tenzij verder uitdrukkelijk tegengesproken.

2.1.3. De concrete grieven, vervat in het middel, lichten toe als volgt:

"2. EN L'ESPECE
1.
Il convient en premier lieu de constater l'existence d'une vie privée riche et diversifiée en Belgique dans le chef du requérant, vie privée qui a commencé à se construire et à évoluer depuis son arrivée sur le territoire belge en janvier 2016.

Le requérant s'est en effet profondément intégré dans la société belge où il a tissé de nombreuses relations riches et durables. Il s'est investi dans le milieu associatif en tant que membre de LIRA en Belgique. Il s'est également fortement impliqué dans le monde footbalistique belge depuis son affiliation à la fédération belge de footaball fin 2016 au point de devenir en 2019 entraineur passionné d'une équipe. Le requérant a également suivi de nombreuses formations (d'intégration, de néerlandais, de football). Il a ainsi créé une vie privée riche en Belgique.

Suite au rejet de sa demande de protection internationale tant par le CGRA que par Votre Conseil, le requérant a également entrepris des démarches auprès de son précédent pour conseil pour régulariser sa situation administrative en Belgique.

Il est, pour le surplus, renvoyé à l'exposé des faits et aux pièces de la présente requête, ainsi qu'aux pièces figurant au dossier administratif démontrant la vie privée créée par le requérant en Belgique depuis son arrivée sur le territoire.

2.
Il convient ensuite de constater que la partie adverse avait connaissance de la vie privée du requérant, compte tenu des éléments figurant au dossier administratif. En adoptant la décision attaquée, la partie adverse savait dès lors que celle-ci impacterait considérablement la vie privée du requérant.

3.
Pourtant, à la lecture de la décision attaquée, force est de constater que la partie adverse ne fait aucune mention de la vie privée du requérant.

En effet, si la décision mentionne l'article 8 de la CEDH, ce n'est que dans le cadre de l'existence d'une vie familiale en Belgique. La partie adverse se contente en effet de mentionner que la compagne (Z. N.) avec laquelle le requérant déclare avoir une relation ne vit pas avec lui, qu'ils ne sont ni mariés, ni cohabitants et qu'il n'est donc pas question d'une relation durable qui pourrait permettre de conclure à la violation du droit à la vie familiale. La partie adverse ajoute que le requérant déclare ne pas avoir d'enfants mineurs en Belgique et que la visite de sa nièce ne sont pas non plus des éléments permettant de conclure à la violation du droit à la vie familiale du requérant.

Certes, parce que le requérant avait sur lui (lors de son arrestation) la preuve du paiement d'un montant de 358 euros à son précédent conseil en vue du versement de la redevance relative à la demande de régularisation qui devait être introduite, la partie adverse s'est renseignée auprès de la commune d'Harelbeke relativement à l'introduction effective de ladite demande.
Cette démarche aurait révélé que des pièces justificatives ont été déposées en décembre mais qu'aucune demande de régularisation n'aurait été introduite. Ce faisant, la partie adverse élude complètement la question de la vie privée du requérant alors qu'elle disposait d'informations en ce sens.
Il ressort en effet du dossier administratif consulté par son conseil au centre fermé de Merksplas que de nombreuses preuves de la vie privée du requérant ont déjà été déposées et avaient donc déjà été portées à la connaissance de la partie adverse avant l'adoption de la décision attaquée. Ceci est par ailleurs confirmé par le contenu de la décision attaquée qui révèle que des pièces justificatives ont été

déposées en décembre. 11 ne ressort ainsi pas qu'une mise en balance des intérêts a, en l'espèce, été effectuée.

En effet, une décision de refus de séjour n'a certainement pas le même impact qu'une interdiction d'entrée de trois ans, laquelle, au contraire de la première, a pour conséquence de provoquer une rupture définitive, ou à tout le moins temporaire, de la vie privée de la personne concernée sur le territoire. Il s'agit d'une ingérence considérable dans la vie privée.
C'est pour cette raison que tant l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 tel qu'interprété par la jurisprudence de Votre Conseil et du Conseil d'Etat, que l'article 8 de la CEDH imposent de prendre en compte la vie privée de l'intéressé et de procéder à une mise en balance des intérêts en présence avant de procéder à l'adoption de la décision litigieuse, afin de s'assurer qu'une telle mesure ne serait pas disproportionnée.

Il convient également de souligner qu'il ne revient pas à Votre Conseil, qui ne possède pas de compétence de réformation mais est saisi d'un recours en annulation, de procéder à une telle mise en balance des intérêts dans le cas d'espèce, mais bien de vérifier si la partie adverse a procédé à un tel examen, conformément à l'article 8 de la CEDH.

L'absence de prise en compte de la vie privée du requérant lors de l'adoption de la décision attaquée et d'autant plus grave, compte tenu de la vie privée particulièrement riche du requérant en Belgique. On ne peut ainsi que constater que le requérant a démontré vouloir s'intégrer dans la société belge, y participer de diverses manières malgré l'illégalité de son séjour par le biais de formations, activités sociales, professionnelles et associatives.

Il convient également de souligner que le requérant n'a pas toujours été en séjour irrégulier.
Ainsi sa vie privée a d'abord commencé à se construire alors qu'il était en séjour légal et ce, pendant une période de trois ans, ce qui aurait dû également certainement jouer dans le cadre de la mise en balance des intérêts devant être effectuée.

Enfin, le requérant aimerait rappeler les enseignements suivants tirés de la jurisprudence de Votre Conseil, applicables mutatis mutandis au cas d'espèce :

- « Lorsqu 'un étranger fait état d'un ancrage social durable et de liens affectifs et sociaux en Belgique, la motivation d'une décision se limitant à constater que le requérant n 'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire n 'est pas suffisante pour justifier une interdiction d'entrée de trois ans »l3 ;

- La durée de l'interdiction d'entrée doit, conformément à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, être « fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas »14.
4.
Au vu de ce qui précède, force est dès lors de constater que la partie adverse était tenue de procéder à une mise en balance des intérêts en présence au regard du droit au respect de la vie privée du requérant lors de l'adoption de la décision attaquée, ce qu'elle est restée manifestement en défaut de faire, en violation de l'article 8 de la CEDH.

De même, il convient de constater que le défaut de la partie adverse de prendre en considération la vie privée du requérant lors de l'adoption de la décision litigieuse constitue une violation de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, tel qu'interprété par les jurisprudences respectives de Votre Conseil et du Conseil d'Etat (cf. supra).

Il s'en déduit également que la décision attaquée, en ce qu'elle ne permet pas de constater que la partie adverse a pris en compte la vie privée du requérant conformément aux dispositions précitées, est inadéquatement motivée, en violation de Particle 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Enfin, en se contentant d'examiner le respect de l'article 8 de la CEDH au regard de la vie familiale du requérant, en omettant des éléments essentiels de la cause pour l'appréciation de la vie privée du requérant, la partie adverse n'a pas adopté sa décision sur base d'un examen de l'ensemble des circonstances de la cause, en violation de son devoir de minutie.
De sorte que le moyen unique est fondé."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt onder meer dat de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. De bestreden beslissing meldt dat er een risico op onderduiken bestaat, omdat de verzoekende partij duidelijk maakte dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wilde houden. De bestreden beslissing concretiseert verder: *"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/09/2019 dat hem betekend werd op 09/09/2019. Betrokkene diende op 13.01.2016 een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS en de RVV waarop hij op 06.09.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg (betekend 09/09/2020). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien door de stad Harelbeke op 13/12/2019 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."*

Dit is afdoende.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3.1. De verzoekende partij voert verder de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, verwijt de bestreden beslissing niet te motiveren over haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf*. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer:

"§ 1
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden."

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

2.3.2. In eerste instantie verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen rekening te houden met de elementen van haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij verklaart een privéleven sinds 2016 in België te hebben opgebouwd en verwijst naar het feite dat zij lid is van de IRA, dat zij betrokken is bij de voetbalwereld sinds haar aansluiting bij de Belgische voetbalbond in 2016, dat zij in 2019 een voetbalcoach is geworden en dat zij meerdere opleidingen heeft gevolgd die van haar integratie zouden getuigen (integratie, Nederlandse les, voetbal).

Verzoekende partij beweert dat zij na de afwijzing van haar aanvraag door de commissaris-generaal haar administratieve situatie heeft proberen te regulariseren.

Volgens de verzoekende partij kende de verwerende partij, dankzij het administratief dossier, haar privéleven. Zij meent dat er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met haar privéleven. De bestreden beslissing zou het alleen maar over het gezinsleven hebben en de relatie met mevrouw Z. N. en met haar nicht. Aan het verzoekschrift worden 26 stukken toegevoegd over haar integratie, over de leden van haar familie die in België wonen, bewijzen over haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied, identificatiegegevens, geboortegegevens en diverse woongegevens van haarzelf, bewijzen die de duurzame relatie met Z. N. moeten aantonen, werkgegevens en werkbelofte, diploma's, bewijs van goed gedrag en zeden en het ongehuwd zijn, lidmaatschap met betrekking tot haar sportieve activiteiten, een medisch attest en een abonnement van het openbaar vervoer.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht maar enkel een onderzoeksplicht volgt. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij op rekening te houden met de "*specifieke omstandigheden*" van de verzoekende partij.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing moet samen gelezen worden met de onder punt 1.3. geciteerde beslissing. Deze is samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op dezelfde dag.

Uit de onder punt 1.3. geciteerde beslissing blijkt wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de stukken die zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing over het privéleven van de verzoekende partij: *"Op 04/02/2020 werd contact opgenomen met de stad Harelbeke om te verifiëren of zij op de hoogte zijn van een verblijfsaanvraag. Naast enkele bewijsstukken in december werd echter nog geen enkele nieuwe verblijfsaanvraag effectief ingediend. Daarnaast blijkt uit de documenten die in het dossier zitten niet dat er elementen zouden zijn die een schending van artikel 3 en/of 8 van het EVRM aannemelijk zou maken. Daarnaast heeft stad Harelbeke op 03/02/2020 bevestigd dat er tot op vandaag geen aanvraag werd ingediend."* Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij het privéleven van de verzoekende partij heeft onderzocht.

Integendeel met wat de verzoekende partij suggereert, had de verzoekende partij geen regularisatieaanvraag ingediend bevattende al de stukken die thans zijn toegevoegd aan het verzoekschrift. Er werd geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ingediend. Het betalen van 358 euro voor de indiening ervan aan de raadsman, kan niet gelijkgesteld worden met het indienen van een aanvraag. Temeer deze betaling dateert van 16 augustus 2019, dus verschillende maanden voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met gegevens die de verwerende partij niet gekend waren. Dit klemt nog meer nu aan de verzoekende partij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en de verzoekende partij sedert 2016 in het Rijk verblijft. De verzoekende partij specifieert evenmin welke documenten zij zou overgemaakt hebben aan de gemeente, voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan enkel vaststellen dat de stukken 3, 4, 5 en 6 wel in het administratief dossier zitten, maar deze inderdaad niet wijzen op een privéleven van die aard dat het beschermsenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM (de link met het voetbal en een document aangaande lidmaatschap IRA: zie ook bespreking punt 2.4.). De stukken 7 tot en met 13 zijn niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op 3 februari 2020. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gegevens over haar privéleven kenbaar maakte van aard dat er een risico op schending van artikel 8 van het EVRM veroorzaakt wordt. De verwerende partij oordeelt dan ook in de beslissing, vermeld onder punt 1.3., correct dat geen stukken zijn overgemaakt die wijzen op een schending van artikel 8 van het EVRM (zie verder punt 2.4.). Uit het administratief dossier kan hoogstens worden afgeleid dat de verzoekende partij over een betalingsbewijs beschikte van 358 euro aan haar advocaat, dat dateert van 16 augustus 2019. Daags voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de gemeente Harelbeke bevestigd dat er geen aanvraag is ingediend. Ten overvloede: uit een mail van 12 februari 2020 van het centrum voor illegalen blijkt dat de verzoekende partij enkel bij het horen verwees naar een lidkaart van het IRA, een attest dat zij bij het IRA behoort en een opsporingsbevel van het land van herkomst. Dit zijn inderdaad geen stukken die wijzen op het rijke privéleven dat de verzoekende partij voorhoudt te hebben opgebouwd in België.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk contact opnam met de gemeente Harelbeke. Het stond de verzoekende partij vrij de documenten, waarvan zij voorhoudt dat zij ter kennis gebracht werden aan de gemeente in december 2019, over te maken aan de verwerende partij. Temeer de verzoekende partij steeds is bijgestaan door een advocaat. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de stukken niet opvroeg, bij gebreke van het bestaan van een aanvraag. Ter terechtzitting weet de raadsman van de verzoekende partij niet of er een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* is ingediend.

De verwijzing naar arresten van de Raad is niet dienstig omdat elke zaak op zijn individuele merites wordt onderzocht en in het Belgische rechtssysteem de arresten van de Raad geen precedentswaarde kennen.

De Raad wijst erop, met verwijzing naar punt 2.3.1., dat de zorgvuldigheidsplicht ook geldt voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van het gehoor van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij zorgvuldig zijn en alle relevante stukken en elementen aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of in dit geval een risico op een schending van het privéleven van de verzoekende partij bestaat.

De gemachtigde heeft rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte om over te maken aan de verwerende partij.

Er is rekening gehouden met de specifieke omstandigheden die de verzoekende partij kenbaar maakte. De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De onderdelen hierboven besproken zijn niet gegrond.

2.4. Doorheen gans het middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker dient aan te tonen dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privé- of familieleven heeft.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en dat de verzoekende partij geen beroep instelde tegen de verwijderingsmaatregel, die tegelijk met de bestreden beslissing is genomen (punt 1.3.).

Uit de bestreden beslissing en uit de onder punt 1.3. geciteerde beslissing blijkt dat de verzoekende partij voorhield een partner te hebben, Z. N., waar zij geen wettelijke woonst of huwelijk mee heeft afgesloten, dat zij en haar partner niet samenwonen, dat de verzoekende partij een neefje op bezoek had en dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft. De verzoekende partij weerlegt dit motief niet en reikt geen concrete elementen aan die kunnen wijzen op een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. Hieromtrent reikt de verzoekende partij geen aanwijzingen aan.

Voorts houdt artikel 8 van het EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ook met betrekking tot het privéleven geeft de verzoekende partij geen concrete elementen aan buiten het bestaan in haren hoofde van een integratie door het voetbal en gevolgde opleidingen, tewerkstelling en diens verblijf in het Rijk sedert begin 2016, wat kort is, gelet op de leeftijd van de verzoekende partij (geboren in 1968). Het betoog hieromtrent is voornamelijk theoretisch en vaag. De verwijzing naar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de stukken hieromtrent (vermoedelijk de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken) is tevergeefs, nu geen aanvraag werd ingediend. De Raad verwijst naar de bespreking onder punt 2.3.2. Dergelijk betoog toont evenmin een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privéleven aan.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat een verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

De verzoekende partij voert echter geen andere dan de al besproken concrete elementen (ook terug te vinden in de bespreking van de vorige onderdelen) aan die haar beletten zelf een gezinsleven te vormen en elders verder te zetten, ook wat het privéleven betreft. Verder toont zij niet aan dat er sprake zou zijn van een onevenredige beslissing.

Voorts kan aangenomen worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven haar niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620), ondanks ten dele een kort voorlopig legaal verblijf, waaronder tijdens de asielprocedure. Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier, zoals blijkt uit de bespreking van de voorgaande grieven. Evenmin ontneemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk

Dit onderdeel is ongegrond.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	M. BEELEN